

RETEN I GLOSTRUP DOM

afsagt den 1. februar 2023

Sag BS- nummer

Mandatar [REDACTED]
som mandatar for
Sagsøger
(advokat Søren Kjær Jensen)

mod

Sagsøgte
(advokat Anja Hejde)

Denne afgørelse er truffet af kst. dommer Diane Svanholm Kvist.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 12. april 2021.

Sagen drejer sig om differencekrav vedrørende erhvervsevnetabserstatning i anledning af en arbejdsskade, som sagsøgeren var udsat for den 16. oktober 2012, og som sagsøgte har anerkendt at være erstatningsansvarlig for. Parterne er enige om, at der kan ske fradrag i erhvervsevnetabserstatningen, men er uenige om, hvordan og fra hvilket tidspunkt.

Sagsøgeren, Sagsøger, har fremsat påstand om, at Sagsøgte til hende skal betale 546.260 kr. med procesrente fra sagens anlæg, subsidiært et af retten fastsat mindre beløb.

Sagsøgte, Sagsøgte, har fremsat påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre beløb.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Sagen udspringer af en arbejdsskade, som Sagsøger blev påført den 16. oktober 2012 (kaldet 05-sagen), i forbindelse med sit arbejde som socialpædagog på et botilbud for autister. Sagsøger havde forud for denne tilskadekomst været udsat for to andre tilskadekomster med udadreagerende adfærd fra en beboer henholdsvis den 23. juni 2011 (kaldet 02-sagen) og den 7. juli 2011 (kaldet 04-sagen). Alle tre tilskadekomster blev anerkendt som arbejdsskader. Efter de to første arbejdsskader var Sagsøger overgået til en anden jobfunktion, før skaden den 16. oktober 2012 indtraf. Sagsøger blev sygemeldt fra den 27. december 2012.

Den 13. februar 2014 traf Ankestyrelsen afgørelse om varigt mén på 15% fælles for de to 2011-skader.

Af statusattest af 30. juni 2015 fra Psykiatrisk Center Nordsjælland fremgår bl.a.:

" ...

Prognosen for denne lidelse der nu har stået på ganske længe er ikke god på hverken kort eller lang sigt. Det skønnes overvejende sandsynligt, at der vedvarende vil være betydelige indskrænkninger i hendes generelle livsudfoldelse og af arbejdsevne, og der vil således vedvarende være skånehensyn. Tilstanden er således med overvejende sandsynlighed varig og stationær. Patienten vil aldrig kunne arbejde i sin tidligere branche, og det skønnes også tvivlsomt, om hun vil kunne indgå i arbejde i andre områder.

På baggrund af min egen mangeårige erfaring med tilstande som dette, skønnes det for nuværende overvejende sandsynligt, at hun ikke kommer i arbejde igen, og man bør efter min vurdering overveje førtidspension.

..."

Arbejdsskadestyrelsen (fra 1. juli 2016 Arbejdsmarkedets Erhvervssikring) traf den 7. december 2015 en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetabserstatning på 75% fælles for de to 2011-skader. Sagsøger modtog på det tidspunkt sygedagpenge, og da hendes erhvervsmæssige situation således var uafklaret, blev der truffet en midlertidig afgørelse på erhvervsevnetabet. Erstatningen blev tilkendt med tilbagevirkende kraft fra sygemeldingen den 27. december 2012. Arbejdsskadestyrelsen ville tage den midlertidige afgørelse op til revision den 15. november 2016.

Samme dag – den 7. december 2015 – traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse i forhold til skaden i nærværende sag, 2012-skaden, der blev anerkendt som arbejdsskade, men hvor der blev givet afslag på ret til godtgørelse for varigt mén og afslag på ret til erstatning for tab af erhvervsevne og dækning af behandlingsudgifter.

Afgørelserne blev påklaget af Sagsøgte , og den 4. marts 2016 hjemviste Ankestyrelsen spørgsmålet om erstatning for tab af erhvervsevne til ny behandling i Arbejdsskadestyrelsen med henblik på ny vurdering af alle tre sager i sin helhed, herunder vurdering af årsagssammenhængen mellem Sagsøger - s erhvervsevnetab og de tre anerkendte arbejdsskader.

Den 1. maj 2017 overgik Sagsøger til førtidspension.

Den 2. marts 2018 traf Arbejdsmarkedets Erhvervssikring to nye afgørelser, hvorved erhvervsevnetabsprocenten blev fordelt på de tre arbejdsskader således, at 55% blev henført til de to 2011-skader, mens 30% blev henført til 2012-skaden. Disse afgørelser var endelige afgørelser og blev i første omgang tiltrådt af Ankestyrelsen den 7. februar 2019.

Sagsøgte gjorde imidlertid indsigelse mod afgørelserne om erhvervsevnetab, og den 28. august 2020 traf Ankestyrelsen nye afgørelser, hvorved hele det påviste erhvervsevnetab på 85% blev henvist til skaden i nærværende sag (2012-skaden), og hvor retten til erhvervsevnetaberstatning vedrørende 2011-skaderne som konsekvens heraf bortfaldt. Denne afgørelse blev truffet som en endelig afgørelse henset til, at Sagsøger nu var overgået til førtidspension. Af Ankestyrelsens afgørelse af 28. august 2020 vedrørende 2012-skaden fremgår bl.a.:

" ...

Afgørelse

...

Resultatet er:

- Du har ret til 85 procent i erstatning for tab af erhvervsevne.
- Erstatningen er tilkendt fra den 30. juni 2015.
- Din årsløn er 395.000 kr.

...

Begrundelsen for afgørelsen om at genoptage vores afgørelse af 7. februar 2019 om erstatning for tab af erhvervsevne og årsløn på ulovbestemt grundlag og begrundelsen for afgørelsen om at ophæve vores tidligere afgørelse

...

Vi har genoptaget vores afgørelse af 7. februar 2019 om erstatning for

tab af erhvervsevne og årsløn på ulovbestemt grundlag.

Vi lægger vægt på, at vi i forbindelse med behandlingen af din sag har lagt vægt på nogle forkerte faktuelle oplysninger, og vi har ikke foretaget en tilstrækkelig konkret vurdering af årsagssammenhængen mellem erhvervsevnetabet og arbejdsskaderne den 23. juni 2011, den 7. juli 2011 og den 16. oktober 2012.

Vores afgørelse af 7. februar 2019 behandlet under j.nr. 18-41065 er derfor ugyldig.

Denne afgørelse træder derfor i stedet for vores tidligere afgørelse af 7. februar 2019 om erstatning for tab af erhvervsevne og om årsløn.

...

Begrundelsen for afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne

...

Hvad er afgørende for resultatet

...

Vi lægger vægt på, at du har været i forløb på Psykiatrisk Center Nordsjælland siden marts 2015. Her har overlæge og speciallæge i psykiatri [redacted] senest den 26. oktober 2016 vurderet, at man ikke kan pege på noget behandlingstiltag, der kan forventes at bedre din tilstand. Speciallægen fraråder på det kraftigste, at man forsøger nogle former for aktivering, der utvivlsomt udelukkende vil forværre din tilstand yderligere. Du skønnes uden nogen arbejdsevne overhovedet.

Vi lægger også vægt på, at ergoterapeut [redacted] fra Sundhedscentret i funktionsevnevurderingen dateret den 15. marts 2017 og udført i december 2016 har vurderet, at det ikke er realistisk, at din funktionsevne vil kunne ændres væsentligt i positiv retning. Du har igennem længere tid gået i behandling hos psykolog og har selv etableret mange gode rutiner og strategier i hverdagen. ...

...

Vi har fastsat dit samlede tab af erhvervsevne som følge af arbejdsskaden den 16. oktober 2012 til skønsmæssigt 85 procent.

Vi er opmærksomme på, at der ud over nærværende arbejdsskade ligeledes er oplysninger om forudbestående gener fra lænderyggen, skulder, knæ samt fingre. Vi finder imidlertid ikke grundlag for at foretage fradrag for disse gener, idet du trods generne har arbejdet på ordinære vilkår.

...

Endelig bemærker vi, at vi ikke har foretaget fradrag for dine nakkegener og dine psykiske gener som følge af arbejdsskaderne den 23. juni 2011 og den 7. juli 2011 (din 02- og 04-sag).

Det skyldes, at du efter disse arbejdsskader genoptog arbejdet om end i en anden stilling. Din arbejdsgiver har oplyst, at der ikke var registreret noget mærkbart sygefravær efter de to pågældende skader, idet du alene har været sygemeldt i uge 11 i år 2012.

Det skyldes også det forhold, at du som følge af de to tidligere arbejdsskader netop skiftede stilling således, at du overgik til at arbejde som køkken- og sundhedshjælper. Dette medførte en indtægtsændring, og skaderne har således givet udslag i en mindre indtægt og dermed årsløn end tidligere. Af disse grunde finder vi, at der ikke er belæg for at foretage yderligere fradrag.

...

Begrundelsen for afgørelsen om tilkendelsestidspunktet

Sådan vurderer vi sagen

Ankestyrelsen vurderer, at der er dokumenteret et tab af erhvervsevne som følge af arbejdsskaden den 30. juni 2015.

Hvad er afgørende for resultatet

Vi lægger vægt på, at overlæge og speciallæge i psykiatri [REDACTED] [REDACTED] i statusattest af 30. juni 2015 vurderer, at det er overvejende sandsynligt, at du ikke kommer i arbejde igen, og at man bør overveje førtidspension.

Speciallægen anfører i statusattest af 30. juni 2015, at prognosen for din lidelse nu har stået på ganske længe, og at den ikke er god på hverken kort eller lang sigt. Det skønnes overvejende sandsynligt, at der vedvarende vil være betydelige indskrænkninger i din generelle livsudfoldelse og af arbejdsevne, og der vil således være vedvarende skånehensyn. Tilstanden er således med overvejende sandsynlighed varig og stationær. Du vil aldrig kunne arbejde i din tidligere branche, og det skønnes også tvivlsomt, om du vil kunne indgå i arbejde inden for andre områder.

Vi lægger også vægt på, at efterfølgende speciallægeerklæring af 23. marts 2016 og efterfølgende statusattest af 26. oktober 2016 alene bekræfter tidligere vurdering fra overlæge og speciallæge i psykiatri [REDACTED] [REDACTED], og derfor finder vi, at det allerede den 30. juni 2015 stod klart, at du ikke kunne vende tilbage til dit tidligere erhverv som

pædagog eller som køkken- og sundhedshjælper i samme omfang som tidligere og oppebære samme indtjening som tidligere, eller opnå samme indtjening som før arbejdsskaden inden for andre arbejdsområder, idet du har betydelige skånebehov i forhold til ethvert erhverv.

Derfor finder vi, at der er påvist et tab af erhvervsevne som følge af nærværende arbejdsskade den 30. juni 2015.

Om reglerne

Erstatning for tab af erhvervsevne tilkendes fra det tidspunkt, hvor der er påvist et tab af erhvervsevne.

..."

Den 17. september 2020 traf Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at Sagsøger på baggrund af Ankestyrelsens afgørelse – fra den 30. juni 2015 – skulle have udbetalt erstatning med et skattepligtigt månedligt beløb på 24.830 kr. fra den 30. juni 2015 til den 31. oktober 2020.

Sagsøgte har herefter den 26. oktober 2020 på baggrund af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse opgjort erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og i den forbindelse fastsat differencekrav i forhold til arbejdsskadesagen for en periode fra 30. juni 2015 – tidspunktet for statusattesten fra Psykiatrisk Center Nordsjælland – til den 17. oktober 2020.

Heroverfor har Sagsøger anført, at differencekravet først skal beregnes for perioden fra 1. maj 2017 – hvor Sagsøger overgår til førtidspension – og at der derfor urigtigt er fratrukket 22 månedlige ydelser (for perioden 30. juni 2015 til 1. maj 2017) á 24.830 kr., i alt 546.260 kr. svarende til påstandsbetøbet.

Parterne har under hovedforhandlingen oplyst, at der ikke er gjort indsigelse over for Ankestyrelsen vedrørende tilkendelsestidspunktet den 30. juni 2015.

Forklaringer

Sagsøger har – til notat af 24. august 2016 vedrørende samtale hos Jobcenter Hillerød den 10. august 2016 – forklaret bl.a., at det godt kan passe, at hun i august 2016 fortsat var i behandling hos Psykiatrisk Center Nordsjælland og havde en del behandlinger tilbage. I begyndelsen var hun der en gang om ugen. Hun fik først tildelt 10 gange, hvilket senere blev forlænget til 20 gange. I forbindelse med forlængelsen blev det nedtrappet, så det var hver 14. dag. Det kan godt passe, at det var omkring årsskiftet 2016/2017, at forløbet blev afsluttet. Hun gennemførte hele forløbet. Hun har ikke været i arbejdsprøvning. Der var ikke noget, hun hellere ville, end at komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit påstandsdokument af 26. oktober 2022 anført bl.a.:

" ...

Helt centralt for sagens tvist er lovændringen i 2011 med virkning for skader indtrådt efter 16. juni 2011 og senere.

Ved denne lovændring skete der både en formuleringsmæssig ændring af § 2, stk. 1, og § 2, stk. 2.

Som det fremgår af forarbejderne til denne lovændring, var denne begrundet i fortolkningen af den dagældende bestemmelse, jf. navnlig U 2010.436 og U 2010.451 (domme afsagt med dissens) hvoraf fremgår, at *"den pågældende retstilstand kan i nogle tilfælde medføre, at en person, der kommer ud for en arbejdsskade, ikke kan kræve ligeså stort erstatningsbeløb fra den ansvarlige skadevolder, som hvis den samme skade var blevet påført den pågældende i fritiden, og erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og tabet af erhvervsevne derfor skulle udmåles alene efter reglerne i erstatningsansvarsloven"*.

Det fremgår dernæst, at *"Formålet med lovforslaget er at sikre, at der fremover ikke vil opstå tilfælde af denne karakter, hvor der sker en sådan forskelsbehandling. Hensigten er således, at en person, der af en ansvarlig skadevolder påføres en skade, der er omfattet af Arbejdsskadesikringsloven, i alle tilfælde – i overensstemmelse med den oprindelige forudsætning bag loven – skal kunne kræve ligeså meget i erstatning, som vedkommende i dag er berettiget til, hvis den samme skade påføres vedkommende i fritiden"*.

I konsekvens heraf blev der herefter foreslået en *"ændring af Erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, således at det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i begge typer af sager først ophører på det tidspunkt, hvor skadelidte har lidt et varigt erhvervsevnetab, der berettiger til erhvervsevnetabserstatning, eller – hvis skadelidte ikke lider af et sådan tab – på det tidspunkt, hvor skadelidte kan begynde at arbejde igen (i væsentligt samme omfang som tidligere)"*.

Det fremgår dernæst, at *"i tilknytning til den foreslåede ændring af Erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, foreslås visse øvrige ændringer af Erstatningsansvarsloven samt visse ændringer af Arbejdsskadesikringsloven. Disse ændringer har navnlig til formål at sikre, at skadelidte bliver kompenseret fuldt ud for sin tabte arbejdsfortjeneste, men samtidig ikke som følge af den foreslåede ændring af Erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, bliver overkompenseret"*.

Det skal således fremhæves, at formålet med lovændringen klart har været at sikre, at skadelidte ikke får mindre i erstatning, blot fordi skadelidtes skade samtidig er omfattet af Arbejdsskade-sikringsloven. Det

skal endvidere fremhæves, at lovændringen i § 2, stk. 1, er hovedreglen, og at lovændringen i § 2, stk. 2, tilsiger, at der ikke skal ske overkompensation af skadelidte i forhold til modtagelse af midlertidig erhvervsevnetabserstatning, således at dette fradrages i krav om tabt arbejdsfortjeneste.

Nærværende sag skal således overordnet vurderes ud fra, hvad sagsøger ville have krav på, hvis ikke skaden havde været omfattet af Arbejdsskadesikringsloven.

Det ligger fast, at sagsøgte i overensstemmelse med praksis selv kunne have bragt den tabte arbejdsfortjeneste til ophør, hvis sagsøgte selv havde foretaget en relevant vurdering af det varige erhvervsevnetab og foretaget udbetaling heraf, jf. U 2008.2601 og forarbejderne til 2011-lovændringen, derved at med henvisning til ovennævnte dom udtalt af Højesteret, at *"Forpligtelsen til at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste vedvarer, indtil Arbejdsskadestyrelsens udtalelse foreligger, medmindre skadevolder eller forsikringsselskabet forinden på forsvarligt grundlag har foretaget et rimeligt skøn over erhvervsevnetabet og udbetalt erstatning for erhvervsevnetabet i forhold hertil"*.

Det fremgår endvidere af forarbejderne med henvisning til dommene U 2010.1797 og U 2010.2771, at dette princip også gælder i sager, der *"er omfattet af både erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, ..."*.

Som det fremgår af lovbemærkningerne, fremgår (punkt 2.4.2.2): *"I begge domme udtaltes det, at der ikke er grundlag for at forstå Højesterets udtalelser i de domme, der er omtalt i afsnit 2.4.1 ovenfor, således, at de alene vedrører skader, der ikke er omfattet af Arbejdsskadesikringsloven"*.

En helt sædvanlig formålsfortolkning af denne lovændring må derfor føre til, at skadelidte ikke skal stilles ringere, end denne ville være stillet, hvis skaden ikke havde været omfattet af Arbejdsskadesikringsloven.

Dette forhold underbygges tillige af, at sagsøger fik truffet en midlertidig afgørelse i december 2015 på et tidspunkt, hvor AES vurderede, at erhvervsevnetabet alene skulle henføres til sagsøgers tidligere opståede arbejdsskader og ikke til nærværende sags arbejdsskade, men at dette som følge af Ankestyrelsens efterfølgende trufne afgørelse er blevet ændret.

På baggrund heraf gør sagsøger gældende,

at en formålsfortolkning, ligesom blandt andet i U 99.394 H, må føre til, at sagsøger skal have dækket sit fulde varige erhvervsevnetab, og at ydelser tilkendt bagud i tid ikke skal fradrages i større omfang, end hvis skaden ikke var omfattet af Arbejdsskadesikringsloven;

at de løbende ydelser, sagsøger måtte modtage i erhvervsevnetabserstatning, jf. Erstatnings-ansvarslovens § 2, skal fradrages i krav om tabt arbejdsfortjeneste, indtil der fastsættes et varigt erhvervsevnetab, og således ikke skal fradrages i den varige erhvervsevnetabserstatning for perioden frem til det tidspunkt, hvor et varigt erhvervsevnetab kunne fastsættes;

at det forhold, at sagsøger efter Arbejdsskadesikringsloven er berettiget til erhvervsevnetabserstatning bagud i tid, og således fra 2015 – eller for den sags skyld tidligere – ikke indebærer, at Arbejdsskademyndighederne har taget stilling til, hvornår et tab af erhvervsevne var varigt/endelig, men alene er udtryk for, at Arbejdsskademyndighederne efter Arbejdsskadesikringsloven skal tilkende erhvervsevnetabserstatning fra det tidspunkt et sådan er påvist, uanset om det måtte være varigt eller ej;

at en korrekt behandling af sagerne i perioden indtil tilkendelse af førtidspension den 1. maj 2017 derfor ville have ført til midlertidige afgørelser, sådan som det også viste sig at være tilfældet da AES jf. bilag 4 henførte erhvervsevnetabet til de to skader der var indtruffet før nærværende skade indtraf;

at Arbejdsskadeforsikringsloven på ingen måde indebærer, at Arbejdsskademyndighederne skal tage stilling til, hvornår præcist et tab af erhvervsevne kan anses for varigt, men derimod skal tage stilling til hvorvidt der på afgørelsestidspunktet er tale om, at der kan træffes en endelig afgørelse, eller om der på afgørelsestidspunktet skal træffes en midlertidig afgørelse, jf. herunder U 2010.527 H, hvor skadelidte efter en anerkendt arbejdsskade blev revalideret med et så gunstigt resultat, at hun inden tidsfristen for endelig afgørelse (der på daværende tidspunkt var 2 år) ikke havde noget varigt erhvervsevnetab, hvorfor der ikke var grundlag for at tilkende den skadelidte erstatning i revalideringsperioden efter Arbejdsskadesikringsloven.

Det gøres herunder gældende,

at sagsøgers tilstand, som følge af at sagsøgte ikke selv har foretaget en vurdering, eksempelvis den 30. juni 2015, og foretaget udbetaling af erhvervsevnetabet, må konkluderes, jf. herunder U 2012.1838 H og U

2013.508 H, at der ikke er grundlag for at bringe tabt arbejdsfortjeneste til ophør forud for det tidspunkt, hvor sagsøger er tilkendt førtidspension.

..."

Sagsøgte har i sit påstandsdokument af 21. oktober 2022 anført bl.a.:

" ...

Til støtte for sagsøgtes påstand om frifindelse gøres det gældende, at en afgørelse om erhvervsevnetab er endelig, medmindre det specifikt fremgår, at afgørelsen er midlertidig, jf. arbejdsskadesikringslovens §17, stk. 3. Den i nærværende sag omtvistede afgørelse fra Ankestyrelsen må derfor betragtes og behandles som en endelig afgørelse om erhvervsevnetab.

Ydelsen må følgelig erstatningsretligt behandles efter pålydende, nemlig som endelig erhvervsevnetaberstatning, der efter arbejdsskadesikringsloven alene kan fradrages sagsøgers krav på erhvervsevnetab efter erstatningsansvarsloven.

Der er inden for lovgivningen alene adgang til at fratække midlertidig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven i tabt arbejdsfortjeneste, mens endelig erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringsloven alene kan fratækkes i erhvervsevnetaberstatning efter erstatningsansvarsloven.

Der er ikke hjemmel til at "krydse over", dvs. at der er ikke hjemmel til, at endelig erhvervsevnetaberstatning kan trækkes fra i tabt arbejdsfortjeneste, ligesom der ikke er hjemmel til, at midlertidig erhvervsevnetaberstatning kan træffes fra i erhvervsevnetaberstatning efter erstatningsansvarsloven.

Sagsøgte har både ret og pligt til erstatningsretligt at behandle ydelser efter arbejdsskadesikringsloven efter deres pålydende, og der er derfor i denne sag ikke hjemmel til at fratække den omtvistede, endelige erhvervsevnetaberstatning i tabt arbejdsfortjeneste, men alene hjemmel til at fratække den i erhvervsevnetabet.

Det er i den forbindelse uden betydning, om arbejdsskademyndighedernes afgørelse ville have været midlertidig, såfremt afgørelsen var truffet i 2015, idet det afgørende er, at den tilkendte erhvervsevnetaberstatning er endelig.

Det er i øvrigt sagsøgte uvedkommende, om arbejdsskademyndighederne måtte have udført fejlagtig sagsbehandling i arbejdsskadesagen, og sagsøgte kan følgelig ikke hæfte for sagsøgers tab som følge heraf. Sagsøger må søge afgørelsen korrigeret, såfremt sagsøger mener, at afgørelsen har en forkert karakter.

Hvis sagsøger mener at have lidt et tab som følge af arbejdsskademyndighedernes fejlagtige sagsbehandling, er det et mellemværende mellem sagsøger og Ankestyrelsen/Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der er Sagsøgte uvedkommende. Et eventuelt krav må rettes mod Ankestyrelsen og/eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Der er ikke i lovgivningen hjemmel til at foretage et tankeeksperiment og ændre på ydelsens karakter ud fra en antagelse om, hvad Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sandsynligvis ville være nået frem til, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde truffet afgørelse på et tidligere tidspunkt.

Det vil være retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, hvis parterne i en erstatningssag fremover kan tilsidesætte en offentlig myndigheds afgørelse og håndtere ydelserne ud fra en antagelse om, at afgørelsen er forkert.

Det er endvidere ikke kun i sager som den foreliggende, hvor skadelidte får reduceret sit differencekrav på erhvervsevnetab, at problemet vil opstå. I skadesager, hvor der ikke er et differencekrav på erhvervsevnetab, men krav på tabt arbejdsfortjeneste, vil skadevolder have en økonomisk interesse i at konvertere et endeligt erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven til et midlertidigt erhvervsevnetab med den hensigt at kunne fratække ydelserne.

Det gøres endvidere gældende, at sagsøgers synspunkt i praksis kan gøre lovens opdeling af ydelser illusorisk, idet den del af ASL-ydelsen, der hypotetisk vil skulle behandles som midlertidig erhvervsevnetaberstatning, i mange tilfælde ikke vil kunne fragå i tabt arbejdsfortjeneste. Tabt arbejdsfortjeneste vil i en situation som denne være afregnet til skadelidte, og skadevolder vil ikke kunne indtræde i udbetalingerne under ASL, jfr. Højesterets dom af 23. august 2021 i sag BS-46420/2020-HJR. Fradraget vil heller ikke kunne kræves tilbagebetalt, jfr. EAL § 16.

En retstilstand hvor man erstatningsretligt kan vælge fiktivt at betragte en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen som havende en anden karakter, end hvad der reelt er tilfældet – måske afhængigt af hvad der i den enkelte situation er mest optimalt økon-

misk - er uhensigtsmæssig. En sådan adgang vil endvidere risikere at åbne op for utallige drøftelser i fremtidige sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen træffer en endelig afgørelse på bagkant.

Arbejdsskademyndighedernes afgørelser må betragtes og behandles efter pålydende. Der er alene hjemmel til dette i loven.

Det gøres endvidere gældende, at sagsøgers arbejdsmæssige forhold var afklaret den 30. juni 2015, idet det på det tidspunkt stod klart, at sagsøger ikke ville komme i arbejde igen, men at sagsøger burde overveje førtidspension, hvorfor afgørelsen kunne have været fastsat som en endelig afgørelse i 2015 eller årene herefter. Det kan derfor ikke uden videre lægges til grund, at tidsmæssigt korrekte afgørelser nødvendigvis ville have medført fastsættelse af midlertidigt erhvervsevnetab forud for førtidspensioneringen.

Selv for det tilfælde at retten måtte finde, at der er hjemmel til at behandle dele af ydelserne som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, gøres det gældende, at der pr. 30. juni 2015, subsidiært et senere tidspunkt, men før 1. maj 2017, kunne være fastsat et endeligt erhvervsevnetab.
..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Retten lægger til grund, at Sagsøger har været udsat for i alt tre arbejdsskader; to arbejdsskader i 2011 og én arbejdsskade i 2012, som nærværende sag angår, og som Sagsøgte har anerkendt at være erstatningsansvarlig for.

Efter bevisførelsen lægger retten til grund, at Ankestyrelsen den 28. august 2020 har truffet endelig afgørelse om, at Sagsøger i anledning af 2012-skaden har ret til 85 procent i erstatning for tab af erhvervsevne, at erstatningen er tilkendt fra den 30. juni 2015 (hvor Psykiatrisk Center Nordsjælland i en statusattest bl.a. skønnede det overvejende sandsynligt, at Sagsøger ikke kom i arbejde igen, og at man burde overveje førtidspension), samt at Sagsøger's årsløn var 395.000 kr. Afgørelsen trådte i stedet for tidligere afgørelser, der fordelte erhvervsevnetabsprocenten på de tre arbejdsskader med 55% på de to 2011-skader og 30% på 2012-skaden, og samtidig bortfaldt tidligere afgørelse om ret til erhvervsevnetabserstatning vedrørende 2011-skaderne som konsekvens af den nye afgørelse.

Erstatningsansvarslovens § 2 har følgende ordlyd:

”§ 2. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor der er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Stk. 2. I erstatningen fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.”

Arbejdsskadesikringslovens § 77 har følgende ordlyd:

”§ 77. Ydelser i henhold til loven kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, jf. dog stk. 2 og § 10 a. Tilskadekomnes eller de efterlattes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov. Krav på erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven nedsættes dog ikke som følge af, at der er betalt eller er pligt til at betale midlertidig erhvervsevnetabserstatning efter denne lov.
...”

Erstatningsansvarslovens § 2 og arbejdsskadesikringslovens § 77 hjemler begge en mulighed for fradrag/nedsættelse i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven ved midlertidige afgørelser af erhvervsevnetabserstatning. Der er derimod ikke i ordlyden hjemmel til, at en endelig erhvervsevnetabserstatning kan trækkes fra i tabt arbejdsfortjeneste, ligesom der ikke i ordlyden er hjemmel til, at midlertidig erhvervsevnetabserstatning kan trækkes fra i erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven.

Ankestyrelsens afgørelse af 28. august 2020, som Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikrings afgørelse af 17. september 2020 og Sagsøgte ' efterfølgende beregning af 26. oktober 2020 bygger på, er en endelig afgørelse.

Retten finder det ikke godtgjort, at der ud fra en formålsfortolkning, således som sagsøgeren gør gældende, er grundlag for tillige at lade endelige afgørelser omfatte af lovbestemmelsernes ordlyd om hjemmel til undtagelsesvist at

fradrage/nedsætte ydelser hidrørende fra en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetabserstatning i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Retten bemærker, at sagsøgeren efter det oplyste ikke har gjort indsigelse over for arbejdsskademyndighederne i anledning af afgørelserne fra 2020, herunder vedrørende tilkendelsestidspunktet.

På baggrund af ovenstående finder retten, at Sagsøgte som ansvarsforsikringsselskab er berettiget til at betragte og behandle arbejdsskademyndighedernes afgørelser efter deres pålydende.

Retten tager herefter Sagsøgte ' frifindelsespåstand til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 55.000 kr. inkl. moms. Sagsøgte er efter det oplyste ikke momsregistreret i dette forhold.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte frifindes.

Sagsøger skal til Sagsøgte inden 14 dage betale sagsomkostninger med 55.000 kr.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke (klage over) dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære (klage over) denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Du kan kun anke dommen, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan du kun kære omkostningsafgørelsen, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er **4 uger** fra dommens dato. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden **4 uger**.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er **2 uger** fra dommens dato. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden **2 uger**.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen.

Hvis du søger om tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indlevere

ansøgningen på minretssag.dk.

Du kan læse mere på domstol.dk.

Publiceret til portalen d. 01-02-2023 kl. 13:11

Modtagere: Sagsøger Sagsøger , Sagsøgte Sagsøgte ,
Advokat (H) Søren Kjær Jensen, Advokat (H) Anja Hejde, Mandatar

